

բերն ուրախ

Կորա՞ն անդարձ:

Սիրտն իմ ընկավ սիրո հոլո-ցավ,

Անհոգությունն իմ հեռացավ

Անվերադա՞րձ,

Անվերադա՞րձ...

ԲԱՅՑԻՆՉՊԵ՞Ս

Քնած է հիմա շուրջս ամեն ինչ,

Անքուն լուսինն է անգամ հորանջում,

Ոհմ եթերային երազները ջինջ

Այցելել են ինձ, քունս են տանջում:

Իրենց թևերին բերել են ինձ մոտ

Սերն իմ, որ տանն իր քնած է խաղաղ,

Խնկարկել շուրջս և՛ սեր, և՛ կարոտ,

Աչքերիս դրել երջանկության շաղ...

Բայց ինչպե՞ս, ինչպե՞ս խնդամ լիաթոք.

Վախենում եմ, թե արթևանամ քնից,

Թեզ կորցնեմ նույնիսկ երազում անհոգ

Ու դարձյալ մենա՞կ, մենա՞կ գտնեմ ինձ...

ՔՈ ՏՎՔ ԱՓԻ ՄԵԶ

Հուզված եմ. խոսել չեմ կարողանում,

Լուռ խուս են տալիս աչքերս քեզնից

Եվ հետո, ասես, որոնում են ինձ,

Ինքնամոռացման մշուշից հանում:

Ափերդ սրտիդ հնցն են անշեց,

Որոնց մեջ փոքրիկ իմ ձեռքն է դողում...

Քո սև աչքերն են հրճվանքից շողում,

Քանզի իմ սիրտն է քո տաք ափի մեջ...

ԳՈՒՑԵ...

Քեզնից եմ ես հարցնում,

Բայց դիմում եմ աշխարհին,

Թե ինչպե՞ս են հանգնում

Ցասման պաղ բոցը,

Թե ինչպե՞ս են թաքցնում

Դառը հոգոցը,

Թե ինչպե՞ս են հազընում

Սպիով՝ խոցը...

Չեմ ուզում, որ իմանաս

Իմ սրտի ցավը.

Չես բուժի, նոր ցավ կտաս...

ՈՉԵ՛, սա է լավը:

Գուցե հենց սա է բարին,

Որ քեզնից եմ հարցնում,

Բայց դիմում եմ աշխարհին...

ԵՐԳԻՍ ՀԱՄԱՐ

Թաքուն տագնապ ես,

Ծիծաղ ու ծափ ես,

Ծիկնանքի տապ ես

Անտանելի:

Սրտի մրմուռ ես,

Խանդի մամուռ ես,

Փորձության դուռ ես

Անբանալի:

Անմիտ կատակ ես,

Վատ եղանակ ես

Ու բութ դանակ ես

Վերջիս համար,

Բայց համ ու հոտ ես,

Անշեշ կարոտ ես,

Խունկ ու վառող ես

Երգիս համար:

ՀՐԱԺԵՇՏԻ քո ՄԻ ԽՈՍՔՈՎ

ՀՐԱԺԵՇՏԻ քո ՄԻ ԽՈՍՔՈՎ

Այրեցիր դու

ՄԵՐ ԻԻՆ ՈՒ ՆՈՐ

ԲՈԼՈՐ-ԲՈԼՈՐ

ԿԱՄՈՒՋՆԵՐԸ,

ՄԵՐ ԽԵՆՔ ԻՆԳՈՒ,

ԱՇԽ, ԻԻՆ ՈՒ ՆՈՐ

ԲՈԼՈՐ-ԲՈԼՈՐ

ԱՆՈՒՐՉՆԵՐԸ...

ԱՎԵՐԵՑԻՐ

ՍՐՄԻՍ ԲԵՐԴԸ

ՈՒ ԳԵՐԵՑԻՐ

ԱՄՄԹԻՍ ԵՐԵՋ,

ՄԵՐ ԱՆԳՅԱԼԻՒ,

ԱՎԱՌԻ, ՈՉԻՆՅ

ՉԹՈՂԵՑԻՐ

ՔԱՐԾ ՔԱՐԻՆ...

ՈՒՐԱԳԱՌԻ ԻՆՃ...

ՔԵԶ ԻՎԱՄԱՐ՝ Ի՛ՆՅ...

ՈՒ ԻԽՈՂԵՑԻՐ

ՄԵՐՆ ՈՒ ԲԱՐԻՆ՝

ՀՐԱԺԵՑՏԻ ՑՈ ՄԻ ԽՈՍՔՈՎ...

ԲԱՅՑ ՀԻՄԱԳԱՐ,

ՈՐ ՆՈՎՆ ԱՊԱՀԻՆ

ՉԴԻՄԱԳԱՐ...

ՀԱՂԹԵՑԻ ՑԵԶ

ՉԵՆՔՈՎ ԱՆՏԵՆ՝

ԳԻՆՈՒ ԱԵՆ ԻԻՆ

ԻՄ ԽԵՆՔ ԱՐՅԱՆ ԱՆԳՈՒՍԱ ԻԽՈՍՔՈՎ...

ԵՍ ՔԵԶ ԳՎԼԻՍ

ԵՍ ՑԵԶ ԳԱԼԻՆ՝ ԻՄ ԻՍԿ ՃԵՆՔՈՎ

Այրել ԵՄ ԻՄ ՎԵՐԱԴԱՐՁԻ

ԿԱՄՈՒՋՆԵՐԸ ՎԻՆՔ ՈՒ ՄԵԾ,

ԿՈՐՈՐԵԼ ԵՄ ԱՅՍԱԵՆ ԻԵՐԹՈՎ

Իմ հետդարձի բոլոր անծիր
Ճամփաները խոստումնածեծ...

Կողպել եմ իմ բախտի դուռը
Եվ բանալին մեն ու միակ
Անվերադարձ հանձնել եմ քեզ,
Անցել եմ ես հուրն ու ջուրը՝
Ահս պահած յոթ փակի տակ,
Վառել սիրո խարույկ մի թեժ:

Քեզ եմ եկել նվիրումով,
Բազնիդ դրել իմ հավատը,
Երջանկության երազն անզամ...
Հոսում եմ արդ քո իսկ հունով,

Ո՞ւարձել եմ հիմք, իսկ դու՝ պատը...

.....

Հիմա ինչպե՞ս ես հեռանամ...

ԴԱՇՏԱՅԻՆ ԾԱՂԻԿՆԵՐ
Դաշտային ծաղիկներ՝
Կարմիր, կապույտ, դեղին...

Կյանքն իր թույնն ու լեղին

Չի պարպել ձեր սրտում,

Եվ մսում եք դուք դեռ

Լուսեղ ու անտրտում,

Եվ ապրում եք այնպես

Բնական ու վայրի՝...

Քիչ է մսում այրի

Ձեր բույրերի բոցը՝

Խենթացնող ու անտես...

Խորն է սրտիս խոցը,

Դաշտայի՛ն ծաղիկներ,

Ծաղիկնե՛ր երջանիկ,

Իսկ ես՝ ծաղիկ-ծաղիկ,

Դառնացա՛ այսպես վաղ՝

Չտեսած կյանք ու սեր,

Չունեցած բույր ու տաղ...

Ծաղիկնե՛ր ժպտերես,

Նախանձում եմ ես ձեզ:

ԿԱՐՈՏԵԼ ԵՄ

Վերջին անգամ

Մենք խռոված բաժանվեցինք իրարից,

Հաստատակամ

Որոշեցինք ամեն մեկս այն օրից

Ե՛Լ ՀԻՀԵՒ,

Ե՛Լ չխոսել

Իրար հետ

Ու մոռանալ,

ՈԼՈՒ հեռանալ

Առհավետ...

Ու դու այսօր զանգ տվեցիր, ի՞մ անգին,

Գուցե մեկը զանգահարում եր մեկին,

Սակայն սիրտն իմ իր տրոփով սիրակեզ,

Չզարմանաս, ի՞մ սիրելի, մատնեց քեզ...

Իսկ դու հեռու-հեռուներից այն օտար

Չխոսեցիր, չասացիր և ոչ մի բառ...

Հասկանում եմ. ուզում էիր դու միայն

Լսել ձայնս, լսե՛լ, լսե՛լ ձայնը այն,

Որ քո սրտին շատ մոտիկ եր, սիրելի,

Խոստումներով ու հույսերով, սիրով լի...

Ե՛հ, ի՞նչ ասեմ, դու ինձ էիր կարոտել,

Մինչդեռ, գիտե՞ս, որ կարոտը ինձ մոտ էլ

Եկել է հյուր,

Բայց գնալն ո՞ւր...

Ա՞յս, դու ինչպե՞ս

Չհասկացար

Ինձ այս անգամ

Ու համրացար...

Որ ես նույնապես

Ապրում եմ, կամ

քեզնով միայն

Ու կարոտե՛լ,

Կարոտել եմ

Զայնի՛դ անգամ...

ԱՍԵՍ, ԴՈՒ ԶԵՍ...

Ու հիմա ԵԼ ծաղրում ես ինձ...

Ասես, դու չես եղել, իրոք,

Պատճառն իմ՝ քեզ հավատալու,

ԻՄ հանգիստն ու ծիծաղն անհոգ

Անվերադարձ իմ՝ քեզ տալու:

Ասես, դու չես եղել, իրո՞ք,

Պատճառն իմ՝ քեզ, քեզ սիրելու,

Սիրտս՝ քո դեմ խեղճ ու անօգ,

Ընդմիշտ իմ՝ քեզ նվիրելու:

ԱԱսես, դու չես եղել, իրո՞ք,

Պատճառն՝ այսքան իմ խենթության,

Դառնակսկիծ ու անամոք,

Լիակատար իմ պարտության:

Ասես, դու չես...

Բայց ի՞նչ ասես,

Երբ հիմա ել եկել նորից,

Առանց խղճի ու ամոթի,

Ծիծաղում ես, ծաղրում ես ինձ...

Հաղթողի պես

Լինեի՛ր գեթ... մեծահոգի...

ՈՐՊԵՍ ԱՆՑԱԹՈՒՂԹ

Սիրտդ, ավա՛ղ, փակ է իմ դեմ՝

Ինչպես բերդի դուռ,

Ինքս ինչպե՞ս ինձ միջնորդեմ.

Իզո՞ւր է, իզո՞ւր...

Մուտք գործելու հնար կա՞՝, որ...

Դետք է գա՞նձ կամ ո՞ւխտ...

Լոկ մի բառ է ինձ հարկավոր՝

Որպես անցաթուղթ...

ԻՍԿ ԴՈՒ ՎՍՈՒՄ ԵՍ

Իմ աչքերում կան

Սիրո արցունքներ՝ դեռ չցամաքած,

Կան այստեղ գարնան

Ժայիտներ շողուն՝ արևներ հագած...

Իսկ դու ասում ես՝ կախարդիչ ու պերճ

Ծիածաննե՞ր կան իմ աչքերի մեջ...

ԻՆՉ-ՈՐ ՏԵՂ

Դու չգիտես, որ ինչ-որ տեղ
Մեկը վաղուց քեզ է տեսնում,
Քեզ դարձրել է սիրո կանթեղ.

ՈԵՇՎ տեսնում է, և՝ ամաչում:

Ես չգիտեմ. գուցե մի տեղ
Մեկն ել վաղուց ինձ է տեսնում,
Ինձ է դարձրել սիրո կանթեղ,
Ինձ է երգում, ինձ է կանչում:

Ամեն մեկս մի ինչ-որ տեղ,
Ա՛խ, իրար ենք վաղուց տեսնում,
Իրար դարձրել սիրո կանթեղ...
Ափսո՞ս, իրար չենք ճանաչում...

ԴՈՒ Ո՞Վ ԵՍ, ԱՍԱՌ

Դու Նա՞ ես, որը մի օր պիտի գա

Ու չի եկել դեռ,

Նա՞, որն ինձ համար և՛ կա, և՛ չկա.

Պատրանք է, եթեր...

Իմ աստեղային երազանքների

Այն ասպե՞տն ես դու,

Որ նվաճողն է իմ նազանքների,

Պնդողն՝ իմ հոգու:

Այն ամուր ծե՞ռքն ես, որը ինձ կյանքում

Կլինի հենակ,

Այն սի՞րտն ես, որն ինձ չի թողնի անքուն,

Չի թողնի մենակ:

Արդյոք, դու պա՞հն ես ինձ իմ հայտնության,

Այն հո՞ղն ես, ուր կանք...

Սկիզբն ու վե՞րջն ես այն անհայտության,

Որ կոչվում է կյանք...

Սիրտն իմ միշտ հլու՝ դարձել է ըմբոստ,

Ի՞նչ կրակ է սա...

Ծափահարում է քեզ որոտընդոստ.

Դու ո՞վ ես, ասա՛...

ԱԿՈՎԶԻՆ ՍԵՐ

Դու ինձ սիրում ես՝

Որպես մի փոքրիկ, անմեղ աղջկա,

Ու նվիրում ես

Ինձ քո սերը սուրբ, որ կյանքում չկա:

Խենթի պես ես ել

Սիրո՞ւմ եմ, սիրո՞ւմ սերը քո տանջող.

Ոչ ոք չի տեսել,

Թե ինչ գույն ունի կարոտը կանչող:

Քո սերը անբիծ

Ինձ համար այնքան թանկ է, անսովոր,

Որ թվում է ինձ,

Թե այն կկորցնեմ օրերից մի օր...

ԻՆՉՈ՞Ւ ԱՍԱՑԻՐ

Ես սար եմ եղել,

Բայց բարձրությունս չգիտեհ.

Դու ինձ ասացիր:

Ես քար եմ եղել,

Բայց կարծրությունս չգիտեհ.

Դու ինձ ասացիր:

Ես անդունդ եի,

Բայց խորությունս չգիտեհ.

Դու ինձ ասացիր:

Ես մկունդ եի,

Բայց զորությունս չգիտեհ.

Դու ինձ ասացիր:

Ես հզոր եի,

Բայց քեզ տիրելս չգիտեհ.

Դու ինձ ասացիր:

ՈԵս անզոր էի,
Բայց քեզ սիրելս չգիտեի.
Դու ինձ ասացիր:

Ինչո՞ւ ասացիր...

ՈՒՐԻՇ ՈՉԻՆՉ
Ես քեզ համար
Պայծառ շող եմ,
Չուլալ ցող եմ,
Սրտի դող եմ,
Աղբյուր եմ ջինջ.
Ուրիշ ոչինչ:

Ես քեզ համար
Երկինք եմ մով,
Երազ եմ զով
Եվ խինդ եմ ծով,
Եվ անուշ նինջ.
Ուրիշ ոչինչ:

Ես քեզ համար՝
Բարի ու չար,
Հզոր-անճար,

ԽԵՆՔ ՈՒ ՀԱՆՁԱՐ,

ՀԵՅԻՄ-ԴԱՀԻՃ.

ՈՒՐԻՇ ՈՉԻՆ:

ԵՍ ՅԵզ համար՝

ԱՆՎԱԽԾԱՆ ԻԵՐԿ,

ԶԲՈԼԺՎՈՂ ՎԵՐՋ,

ԶԳՐՎԱԾ ԵՐԳ.

ՈՒՐԻՇ ՈՉԻ՞Ն,

ՈՒՐԻՇ ՈՉԻ՞Ն...

ԵՍ ՔԵԶ ՏՎԵՑԻ

ՈԵՍ ՅԵզ ՄՎԵցԻ ՆՈՒՐԲ ՆԱզաՆՅՆԵՐԻՒ

Շղարշն ամպահյուս,

ԴՈՒ ԱՆԽՈՒԹԵՐԵՆ ԱՅՆ ԳՈՐԾԱԾԵցի՛Ռ

ՈՐԱՅԵՍ ԹԱՉԿԻՆԱԿ:

ԵՍ ՅԵզ ՄՎԵցԻ ԵՐԱզԱՆՅՆԵՐԻՒ

Կածաները կույս,

Դու անգթորեն այստեղ քշեցիր

Քո հոտն անքանակ:

Ես քեզ տվեցի զնզան ծիծաղիս

Դողանջները թանկ,

Արցունքոտ հառաչ այս դարձրեցիր.

Խինդս զառամեց:

Ես քեզ տվեցի անթառամ ծաղկիս

Բույրը յոթներանգ.

«Ինչի՞ համար Է...»,- ինձ հարցրեցիր...

Մնաց, թառամեց:

Ես քեզ տվեցի հավատիս քնքուշ

Կարապն սպիտակ,

Դու մուր քսեցիր նրա պերճ կրծքին,

Դարձրեցիր սև:

Ես քեզ տվեցի համբույրիս անփուշ

Վարդն՝ անուշ ու տաք,

Դու վերցրեցիր և ուրիշ մեկին

Տարար հևիհև:

Ես քեզ տվեցի լավագույն օրս,

Որ միշտ արևես,

Դու թխպոտեցիր, և վիշտը նորից

Ժպիտս տարավ:

Ես քեզ տվեցի սիրո սակորս՝

Ծարավդ մեղմես,

Դու այն փշրեցիր՝ թողնելով և ինձ

քեզ նման ծարավ

Ես խե՛նք եմ, իրա՛վ...

ԱԿՈՎՆՑ ՔԵԶ

Առանց քե՛զ անցավ

Քեզնով հագեցած օրն իմ տանջալի...

Սիրտս է անձավ.

Այստեղ քո սերն է թևում անձկալի...

Օրս չակերտվեց՝

Քեզանից հեռո՞ւ և քո սիրուց գո՞րոկ...

Ու վերջակետվեց

Արցունքի լոին կաթիլով մի գույգ...

ԳԻՏԵՄ, ՍԻՐԵԼԻՇ

Գիտեմ, սիրելի՛ս, գիտեմ՝ վերստին

Քուն չի գա բնավ աչքիդ այս գիշեր.

Համախոհ դարձած կարոտը վշտին՝

գիշերվա քողն է մեջտեղից կիսել...

Թթված մուլթի մեջ քո հեռուսերից

Ինձ ես դու գգվում հուշի թևերով.

Համբույր են կաթում աստղերը վերից

Ու սեր խոստանում պազշոտ ձևերով...

Քուն ինձնից ել է փախել այս գիշեր.

Կգուրգուրե՞ն քեզ վաղն աչքերն իմ թաց...

Իսկ մինչ այդ՝ ծորուն լուսինն են կիսել

Եվ ճաշակում են որպես մեղրահաց...

ԻՆՉ ՏԱԼՏԵՐ ԶԳԱՍ

Ի՞նչ էր երեկն իմ, ի՞նչ է այսօրը,

Ի՞նչ է լինելու և իմ ապագան...

Իսկ ո՞րն է հինը, իսկ ո՞րն է նորը.

Բախտն ինձ իր տանը կտա՞ ապաստան,

Մինչև որ շինեմ սեփական տունն՝

Այսպես, որ դաժան կյանքն ինձ չհաղթի...

Ինձ տանտեր զգամ ու գտնեմ հունս

ԱԵՎ ՈՅ ԹԵ ԼԻՆԵՄ ՏՈՆՎՈ՞ՐԸ ԲԱԽՄԻ...

ՊԱՏՏԱՀԱԿԱՆ ԷՐ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը,
Երբ հենց քե՞զ տեսա հոծ բազմության մեջ,
Որ մի հայացքի փախցրեց իմ քունը,
Եվ օրն ինձ ժպտաց գույներով իր պերճ...

Պատահակա՞ն էր մեր հանդիպումը.
Քո աչքերում բյուր կայծեր վառվեցին,
Որ միսրամական հոգուս անհունը,
Եվ բացվեց նրա մարգարտյա